

МІСТО НА ГОРІ

№9 (72) 2015

ХРИСТІЯНСЬКА МІСІОНЕРСЬКА ГАЗЕТА

«Не може сховатися місто,
що стоїть на верховині гори»

(Євангеліє від Матвія 5:14)

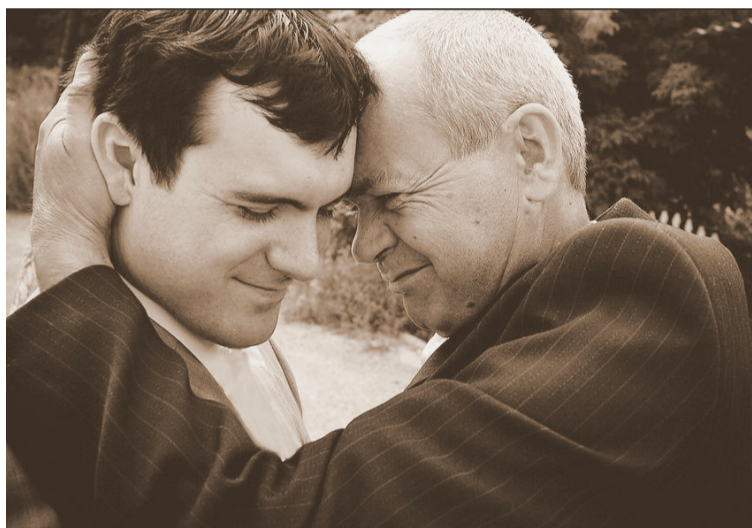
СЕРЦЕ БАТЬКА ТА НЕ

Михайло БУРЧАК,
м.Сергієв-Посад, Росія

Біблійна притча про блудного сина відома не лише віруючим, але й багатьом людям, які Писання ніколи не читали. У ній ідеться про хлопця, який попросив свого батька, щоб той видав йому належну по праву синівства частину майна. Батько розділив між синами все нажите добро. Молодший, забравши те, що відійшло йому у власність, пішов у далекий край і там, ведучи безпутне життя, розтратив усе. Коли в нього вже не було на що жити, він попросився до багатого чоловіка у свинопаси і був радий їсти хоч те, чим годують свиней. Та йому не дозволили. В безвиході, помираючи з голоду, хлопець згадав, що в батьківському домі навіть слуги їдять вдосталь. Він вирішив вернутися до батька і проситися до нього в найми, адже сином бути вже недостойний. Коли наблизився до рідного обійстя, батько, здалеку помітивши його, вибіг назустріч.

Зрадівши поверненню сина, він обіймав і цілував його. Хлопець щиро визнав, що

З цієї притчі видно, що кожен невлаштованості є не що інше, як гріх. Тому якщо

винен і не гідний називатися сином. Але люблячий отець наказав слугам принести йому найкращий одяг, дати дорогий перстень на руку (символ синівства) і заколоту відгодоване теля, щоб веселитися, бо його син «був мертвий і ожив, пропадав і знайшовся» (Євангеліє від Луки 15:11-32).

ти в проблемі, то не перекладай вину на когось, а проаналізуй своє життя, знайди, в чому ти грішиш, і перестань це робити. Блудний син так і вчинив: опинившись у глухому куті (впавши на саме дно), він зумів визнати себе винуватим у безнадійному становищі, в якому перебував, тому прийшов до бать-

ка і покався у своїх гріхах. У такій ситуації дуже важливо прийняти рішення. А для цього необхідна сила волі. Бо саме ця риса є стержнем людської особистості і визначає напрям шляхів та вчинків. Коли ми усвідомлюємо свій гріх і просимо вибачення у людини, перед якою завинили, то проявляємо смирення і перемогаємо в собі гордість. Багатьом здається, що це приниження, сором. Проте лише сильні духом люди можуть визнати свою помилку і першими попросити пробачення. Біблія каже, що Бог противиться гордим, а смиренним дає благодать. Тобто благоволих до них, проявляє милість, прощає. Головне – признатися, що провинився, згрішив. Як зробив це молодший син. І сер-

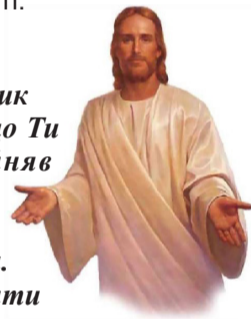
Господи Ісусе! Визнаю, що я грішник і сам себе спасти не можу. Вірю, що Ти помер за мене на Голгофі і прийняв покарання за мої гріхи. Прошу: прости всі мої провини, увійди в моє серце і будь моїм Господом та Спасителем. Довіряю Тобі своє життя. Хочу жити для Тебе і служити Тобі. Амінь.

Спасіння в Ісусі

це батька розтопилося – він зрозумів сина і простив йому. Любов пододала прірву відчуження і розділення, яку утворив гріх.

Так само милостивий і люблячий Небесний Отець іде нам назустріч, як тільки ми визнаємо, що грішні перед Ним. Він не байдужий до наших труднощів, бід, проблем і тут же розкриває Свої обійми та приймає нас. Все огидне і гніточе в житті грішника, який кається, поступається місцем радості прощення та прийняття в небесну сім'ю.

Нехай ця радість не покидає серце пілігрима, який ступив на путь, що веде до вічності.

Слово священика

Від села до села, від міста до міста мандрував світом дивний старець. Він мав вигляд чи то святого з ікони, чи людини з далекого минулого. Тому привертав до себе увагу перестрічних. Та більш за все вражали його очі – ясні, чисті, променисті. Вони хоч і світилися добротою й любов'ю, але кожному, хто зустрічався з глибоким поглядом того незвичайного чоловіка, здавалося, що його очі пронизують наскрізь душу і старий бачить усе невидиме. Так насправді й було. Чоловік отримав від Господа дар прозорливості, і йому відкривалась гріховна сутність кожної людини. Тож майже всі, на кого він дивився, боялися бути викритими у своєму прихованому лукавстві і внутрішньому злі, тому ніяковілі і відвертали свій взір. Цим особливим даром він не тішився, навпаки – мучився і страждав через нього. Бо щоразу, коли з душевним болем говорив правду про гріховний стан людини, щоб їй допомогти, коли лагідно вказував на провини, щоб зупинити, відвернути, поправити і врятувати, замість вдячності чув образи та приниження.

Відвідуючи богослужіння у різних церквах, подорожній служив усякому люду. Бідні, хворі, безробітні, п'яниці, яких сьогодні так багато, дякували йому, що не цурається їх, прислуха-

НЕ ЗДАВАЙТЕСЬ

лися до його порад, обіцяли змінитися і просили молитися за них. Серце Божого слуги втішалось їхньою покірливістю та смиренням перед Господом. Та більшість була не такою... Гонористи й зарозумілі, жорстокосерді і самолюбиві, вони відкидали щирі поради і настанови старця.

Одного разу, будучи в церкві на службі, захотів допомогти поважній пані, що, ставши на коліна, слізно молилася за здоров'я своєї хворої дочки. Підійшов до неї, нахилився і пошепки промовив: «Чадо, очисти свою душу покаяттям – примирись зі своєю сусідкою, не проклинай її, не обмовляй і не бажай їй зла. Тоді у твоєму серці загориться найнеобхідніша для всіх спасенна іскра любові до Бога і до ближнього. Без цього ніщо не врятує тебе й твою дочку». Але жінка гнівно зиркнула на старця і прогнала його геть. «Яке тобі діло до мене? Не заважай мені молитись!» – прошипіла. З великими душевними стражданнями чоловік відійшов і вкотре вирішив: «Ні! Не буду більше викривати злі людські помисли і вчинки». Та даремно, бо вболівання за чужі душі брало верх над образами.

Але чи не найважчим випробуванням для нього були зустрічі з деякими священнослужителями.

Кололо очі подвійне життя духівників, їхні приховані діла. Вони навіть не вислуховували старого до кінця. Зверхньо перебивали його мову, обурювалися і грубо відмахувалися від нього: «Іди собі, спасай самого себе!» Серце старого розривалося від болю, бо згадував слова Спасителя: «По тому пізнають усі, що ви учні Мої, як будете мати любов між собою».

Відвідував прозорливець і найрізноманітніші духовні школи. Та розчарування вселялося в його душу й там, бо бачив багато фальші. Лицемірство, дволикість, підлещування панували в закладах, де мали б навчати, як доносити до людей Христову любов. В одній із шкіл говорили, що вже чули про дивакуватого старця, якого, мовляв, звідусіль виганяють.

Але ж він стоїть за чистоту Ісусової науки! Викриває формалізм і доктринерство, наголошуючи, що Господу від нас, крім любові, нічого не потрібно. А нам треба очистити свої серця покаяттям, щоб у них оселився Святий Дух. Душа старця ридала, очі заливали сльози: «Господи, ну, чому вони мене не розуміють? Я з молитвою до Тебе і з надією на Твою поміч всіма силами намагаюся побороти зло, стараюся

нікого не кривдити. Благаю Тебе, забери дар, що Ти дав мені, бо не можу більше, прости!»

Враз перед старцем невідомо звідки з'явився середнього зросту чоловік, який пильно дивився на нього. Прозорливець не міг добре розгледіти незнайомця через сльози, але всім своїм єством відчув, що він раніше ніколи не зустрічав цієї Людини і що від Неї виходять Божественні добро і любов. У ту ж мить Незнайомець промовив: «Що, гонять тебе з храмів? І Мене туди не впускають». Зворушений старець шанобливо запитав: «Хто Ти?» «Я Той, про Кого ти проповідуєш. Не здавайся і не переставай свідчити Божу правду та скеровувати на спасенну дорогу грішних, заради яких Я прийняв хресні муки. Всім людям потрібно покаятися, переродитися і перемагати у собі зло. Бо заради вічності кожен складатиме екзамени – як прожив своє життя. І не засмучуйся, Мене гнали і вас будуть гнати, але у Небесному Єрусалимі будете мати радість та нагороду.»

Божий слуга впав Господеві до ніг. Його серце переповняли почуття благоговіння, вдячності і безмежної любові. Відтепер він понесе у світ Христову істину сміливо, відважно і впевнено.

Протоієрей Михайло МЕЛЬНИК,
с.Старі Кривотули,
Івано-Франківська обл.

Наша мета – увійти в кожен гім, тому що Божа мета – ввійти у кожне серце

ДВАНАДЦЯТИЙ МАРШРУТ

Пуща-Водиця – ліс – непрестийний спальний район Виноградар – довга вулиця Фрунзе – Контрактова площа. Такий маршрут столичного 12-го трамвая. В неділю по обіді у ньому гамірно: після відпочинку на природі люди повертаються до столиці. Одразу за лісом підсідає дідок. У руці – загорнутий в целофан магазинний бутерброд, в очах – бажання спілкуватися. Сідає на вільне місце і вдивляється в попутників.

На початку вагона сидять студенти-кіношники. Поставили камеру на проході, обговорюють відзняте. Російською.

– Та як ви смієте? Говорити мовою окупанта! Ви на чий землі? – на весь вагон кричить дід. – Ті не люди в нас Крим забрали, Донбас забирають, а ви по-їхньому?

– Любите врагов своих, сказано в Библии, – подає голос чоловік у червоній куртці позаду діда.

– Любіте врагов. Ну, як це так? Як так можна, га? – дід

захлинається емоціями ритмічно: після кожного прожованого шматка. – Любіте врагов... Що ж це проісходе? Чоловіки, скажіть!

Народ, зітхаючи, понуро дивиться у вікна. Доївши бутерброд, зі словами «розіб'ю зараз ту клятву камеру» дід іде до студентів. На півдорозі зупиняю його рукою:

– Ну, куди ви?

– Таж вони... – на губах залишилися крихти хліба. Кризь кошлату блакитну кофту проглядається пуща. Такі не нападають. – Я розумію, ворога можна поважати. Але «любіть»? Та кишки їм треба повипускати!

– Сказано в Библии: «Не убий!» – знов подає голос чоловік у червоній куртці.

– І не просто любити треба, а й молитися за них, – це вже літня пасажирка.

Дід спохмурнів і невдовзі вийшов із трамвая. Я спробував уявити схоже в Росії: щоб чоловіка в громадському транспорті присоромили за наїзди на «хохлів». Не вдалося.

Кінцева. Чоловік у червоній куртці підходить до мене.

– Нічого, він ще пообурюється, а тоді може, й замислиться. Всього найкращого.

У нього виявилася чудова українська.

Антон СЕМИЖЕНКО, м.Київ, тижневик «КРАЇНА»

ЦІНУВАТИ ЖИТТЯ

На полиці з видавничими новинками впала в очі назва однієї з книг – «Життя без обмежень». Недовірко подумала: хіба таке буває? В той же момент перевела погляд на фото чоловіка, що радісно дивився на мене з обкладинки і ніби промовляв: «Буває». Наступної миті я зрозуміла, що в нього немає рук. Звісно, я мимоволі потягнулася за книгою. Розгорнула її і прочитала перші рядки: «Мене звали Нік Вуйчич. Мені двадцять сім років. Я народився без рук і без ніг, але на долю не нарікаю. Подорожую світом і надихаю людей до життя». Після такого вражаючого вступу захотілося довідатися про цього неймовірного хлопця якомога більше. Тож, не вагаючись, придбала знахідку.

Недаремно за короткий час книга «Життя без обмежень» стала світовим бестселером. Адже в ній ідеться про надзвичайно сильну душу людини, яка дарує надію навіть у відчай. З народження не маючи рук та ніг, Нік зумів довіритися Господу, повірити в себе і у всіх життєвих сферах досягнути успіху. Він пережив багато труднощів, але віра в його серці не давала і не дає йому опускати руки, навпаки – піднімає вище і вище.

В книзі хлопець розповідає про своїх батьків, як непросто їм було ростити і виховувати сина з такими

фізичними вадами; признається, як важко далися йому шкільні роки, як боровся зі своїми комплексами та зумів прийняти себе таким, яким є. Він відверто викриває всі страхи, які йому довелося долати; розкаже,

Корисні поради

осилити шлях до власного щастя, потрібно лише перемогти себе і рухатись. Він упевнений, що Бог створив його таким згідно зі Своїми планами щодо нього, Ніка Вуйчича, особисто. Такі дивовижні думки автора вра-

як у побуті він учився паратись без допомоги рідних і, звичайно, про те, як надихає сотні тисяч людей переосмислити своє життя та подивитись на нього з іншого боку. Особистим прикладом молодий чоловік спонукає читачів за будь-яких обставин бути щасливими і насолоджуватися життям. Він нагадує, що ми можемо

жають та захоплюють, від них стає соромно за себе. Адже у нас, здорових людей, щодня знаходяться якісь банальні проблеми, які дошкуляють нам і заважають мати повноту буття.

Відгуки на книгу в електронному варіанті – натхненні, схвильовані, вдячні. Тож сподіваюсь, що більшість навіть невіруючих лю-

дей Нік все ж надихне на добро, любов, віру. Саме цими прекрасними людськими якостями просякнуті його промови, справи, стосунки, поняття. А під їхнім впливом в душі мимоволі виникає бажання допомагати іншим, старатись більше віддавати, аніж хотіти отримувати. Бо лише так можна пізнати справжню радість і відчутти крила за спиною.

Гадаю, особлива історія незвичайного хлопця заохотить кожного ставити перед собою цілі та досягати їх, сміливо йти до своєї мети, вірити в себе і не зосереджуватись на своїх комплексах. Нік упевнений, що, відмовляючись від власних мрій, ми обмежуємо силу Бога. Тому він закликає нас мріяти якомога крилатіше, не боятись падати, обов'язково вставати і, не сумніваючись, знову починати рухатись. Саме таким чином поступаючи, він, чоловік без рук і ніг, почав чудово плавати, майстерно ловити хвилю на дошці для серфінгу, вправно маневрувати на скейтборді, залюбки грає у футбол та гольф. А ще... має люблячу красуню-дружину і вже двох синів.

Своєю нездоланною любов'ю до життя Нік Вуйчич показав мені необмежені можливості, запалив на перемогу, вселив велику віру в себе, в людей і особливо в Бога. Тож щиро раджу читати про життя без обмежень неординарного чоловіка і разом з ним поринати у світ неможливого. Неможливого, але такого реального...

Оксана ШЕВЕРЮК, м.Львів

Я служу пастором християнської євангельської церкви «Свет миру» в Тутаєве Ярославської області (Російська Федерация). Етим летом был побужден Богом совершить миссионерскую поездку в Украину. Конечно, хотелось пообщаться с братьями по вере, посетить церкви, в которых служат выпускники миссионерской школы города Лубны, где я в декабре прошлого года читал курс лекций «Методы личной евангелизации».

Но главная цель поездки (длительнейшей восемь дней) все же состояла в том, чтобы разоблачить дьявольскую ложь, которая через продажные СМИ сейчас массово насаждается в умах россиян. Из-за войны на востоке Украины страдают народы. Гибнут тысячи людей. Ожесточаются миллионы сердец. Сеется ненависть, страх и неприятие по отношению к еще недавно братскому народу. Это

отравляет жизнь и приносит разделение даже между близкими родственниками, живущими в России и Украине. Мне известны случаи, когда, поддавшись влиянию информационной лжи, перестают общаться хорошие знакомые, близкие друзья, кровные братья и сестры. Своим примером я показал, что для русского человека пребывание в Украине совершенно безопасно. Проезжая мимо очередного указателя с названием города, я намеренно останавливался и фотографировался возле своей машины (естественно, с русскими номерами) на фоне знака с надписью. Фото старался сразу же выставлять в Интернет. Это подтверждало мой месседж о том, что Украина открыта для россиян, и давало возможность развернуть дискуссию на эту тему. Проехав по Центральной и Западной Украине на автомобиле с российскими

номерами, я ни разу не встретил со стороны местных жителей какого-либо негатива ко мне, а уж тем более – агрессии. Часто было как раз наоборот: мне оказывали необходимую в дороге помощь. Много раз во время визита я убеждался в доброжелательности и гостеприимности наших соседей.

Всем украинцам, с которыми встречался на улицах и на церковных собраниях поместных общин в городах Ковель, Кременец, Лановцы, Збарж, Тернополь, я свидетельствовал о том, что в России есть много людей, для которых украинская боль стала их собственной. Рассказывал об акциях, которые проходят у нас в разных городах, в том числе и на Манежной площади в Москве, против войны в Украине. О молитвах за мир на украинской земле, о финансовой помощи, которая собирается в России и передается в Украину.

Очень благодарен за помощь в организации поездки пастору Алексею Радчуку (г.Кременец) и моему «ангелу-хранителю» пастору Владимиру Семионкину (с.Скородистик), который сопровождал меня в пути. Особенную признательность хочется выразить пастору Петру Усару (г.Лановцы). Он помыл ноги мне – россиянину. (Омыть ноги друг другу заповедовал Иисус Христос.) Это действие больше, чем какие-либо слова, свидетельствует о Божьей любви украинских христиан к российским братьям.

Лев БЕЛОВ

Від редакції. Сподіваємося, що війна скоро закінчиться і наші народи знову житимуть у мирі. Дуже хочеться, щоб українська подорож сміливого пастора з Росії хоча б на крок наблизила цю мить.

Рассказывать всему миру подробности о личных горестях как-то не принято. Поэтому раньше я, наверное, постеснялась бы открывать свою жизнь перед людьми. Но, благодаря Богу, теперь смотрю на себя, на окружающий мир по-другому и могу поделиться своим свидетельством. Знаю: многие переживают то же угнетающее чувство подавленности, от которого долгие годы страдала я. К счастью, моя душа исцелилась, и я поняла, что беды, из-за которых мучилась, были необходимы для моего прозрения. Надеюсь, мой рассказ кому-нибудь поможет обрести свободу и радость бытия.

крат усугубляющая мои душевные страдания, – на маму. Она отдала меня на воспитание своей сестре (у той не было детей), наверное, посчитав, что в тяжелое послевоенное время с теткой мне будет лучше. Ведь она материально была более обеспеченной, так как работала учительницей. Но ребенку лучше все-таки с матерью, а в тяжелые времена – и подавно. С теткой я чувствовала себя просто одной из ее учениц, и то в школе. А дома даже минимального внимания и поддержки не получала – ни душевного тепла, ни ласкового слова, только нападки. В результате с каждым днем в моем сердце росла

с тяжелым сердцем пошла на работу. Вернувшись домой, раскаяния в муже не увидела, зато вновь была избита и заперта в комнате, «чтобы знала свое место».

На этом моя семейная жизнь закончилась. В чем была, я выскочила из дома и решила больше никогда к нему не возвращаться. К тому же старший сын, урезонивающий иногда отца, был в армии, а за младших я боялась, потому что и им не раз перепало. Процедура развода с дележом имущества тянулась долго и мучительно. Мне с детьми достался каркас нового дома, который только начали строить. Так что заканчивать пришлось мне

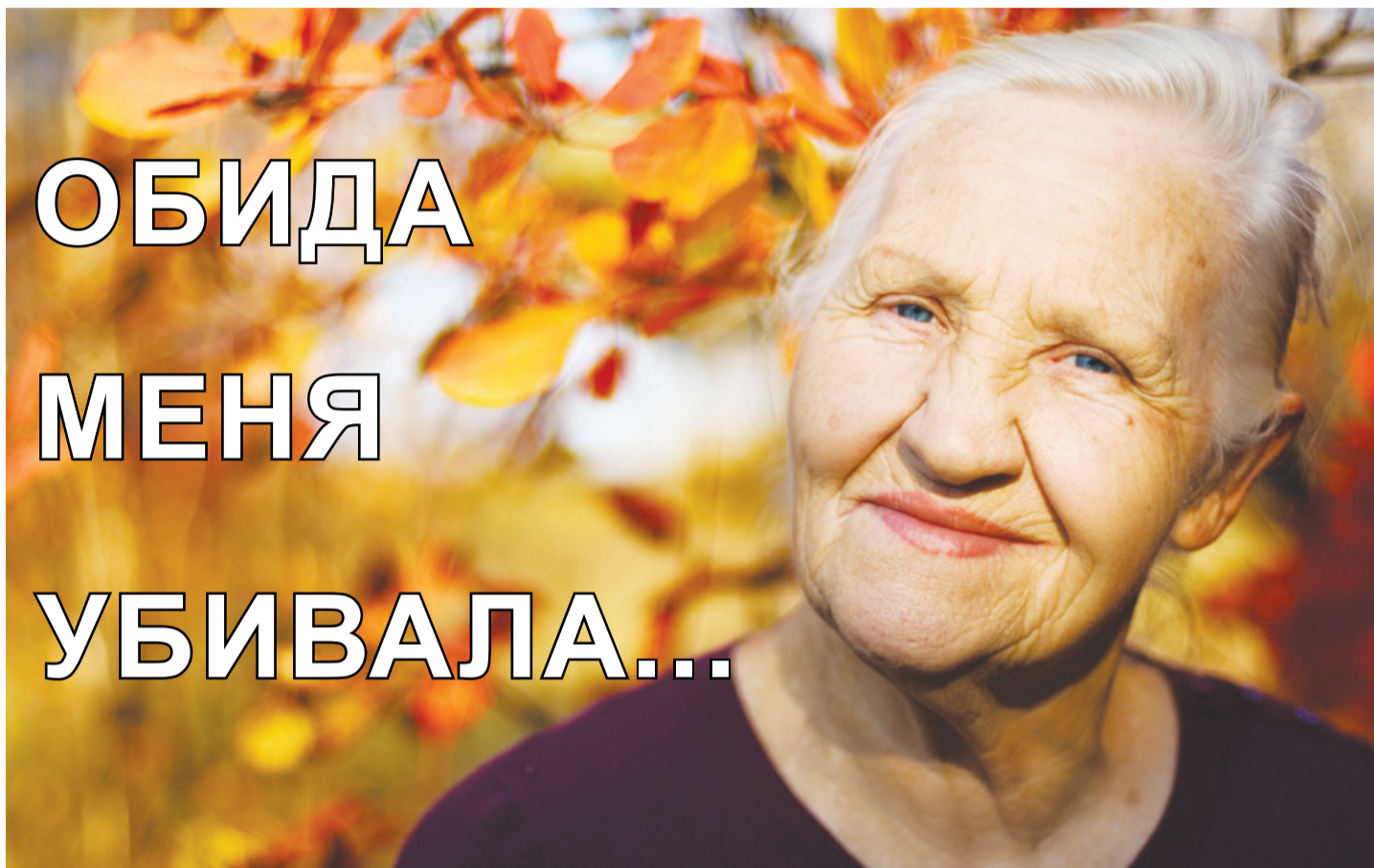
достаточно. Даже не подозревала, что можно молиться не только написанным текстом, а и с головы.

Библия мне открывалась постепенно. Вначале были понятны только те мысли, которые уже встречались в ранее прочитанных книжках. Например, о том, что люди, нарушая библейские заповеди, сами создают себе болезни. И большинство недугов – это внешнее отражение наших пагубных мыслей, намерений, поведения. А я как раз тогда лежала в больнице с непонятной болезнью позвоночника (месяц – в районной и три месяца – в областной, откуда выписалась с костылями и в корсете). Начала анализировать свою жизнь: что я делала не так? И всплыла та кровная обида из детства – на маму и тетю. Вдруг осознала, что чувства горечи и отверженности тогда занозой вонзились в мою душу и впоследствии превратились в толстое бревно, разросшееся, как злокачественная опухоль. Я пронесла их через юность и далее – через семейную жизнь. Поняла, что обида вызывает душевное беспокойство и разрушает здоровье. Это невидимый корень осуждения, раздражения, гнева, который порождает ненависть, ревность, зависть. А негативные чувства вызывают физические болезни: повышенное артериальное давление, сердечные недуги, головные боли, диабет, рак. Врачи только частично улучшают состояние пациента. Но внутренняя проблема остается, ведь зачастую она глубоко в душе. Медицина, к сожалению, не может освободить от душевных страданий. Но, к счастью, все возможно Богу. Он – целитель, врачеватель, освободитель. И в какой-то момент чтения Библии, размышлений над Словом меня внезапно озарило – прощать! Надо все и всем простить. Я простила маму, простила тетю, простила бывшего мужа. Вспоминала всех, кто когда-либо меня обижал, и за всех просила у Бога прощения: «Прости мне мою обиду и исцели меня даже от тех обид, которых не помню».

И вскоре исцеление пришло: душа освободилась от убийственного яда обид, а тело – от болезни. С тех пор дышу полной грудью и радуюсь жизни. Не переживаю по пустякам, принимаю людей такими, какие они есть, не лезу к ним с советами и ни в чем никого не упрекаю. Отношусь ко всему проще, знаю, что Бог все делает к лучшему. Верю, что мой «убийца» (обида) навсегда ушел от меня и что прощение – универсальное лекарство для всех нас. Совсем не зря в Библии написано: «Более всего хранимого храни сердце свое, ибо из него – источник жизни». Беречь свое сердце от обид, зависти, осуждения – это и значит сохранять свое здоровье и свою жизнь. Безусловно, без веры в Господа Иисуса Христа, без постоянного созидания Его Словом это практически невозможно.

Мне уже за семьдесят. Но недавно поется: «Мои года – мое богатство». Кажется, только теперь начала жить по-настоящему. Пришло понимание смысла жизни, истинных ценностей, Божьей мудрости. Отдаю должное почтению Творцу, молюсь, чтобы Он посылал благодать следовать Его заповедям, и радуюсь каждому дню. Благодарна Ему, что Он открыл мне глаза на причину моих бед и помог простить всех моих обидчиков.

Людмила КОСТАНИНОВА,
г.Купянск, Харьковская обл.

ОБИДА

МЕНЯ

УБИВАЛА...

Уже давно пенсионерка, поэтому больше общаюсь с людьми немолодыми, часто жалуюсь на жизнь. Нередко слышу нарекания на взрослых детей, внуков, которые не балуют вниманием, иногда даже обижают. А тема всевозможных болячек и вовсе в нашем кругу не сходит с уст. Мы обмениваемся разными рекомендациями относительно здоровья, вычитанными из газет или книжек, делимся действенными методами улучшения самочувствия. Особенно популярны среди нас советы народной медицины. Оно и не удивительно: лекарства из аптеки с их заоблачными ценами не вдохновляют на приятное общение. Скорее наоборот – разжигают споры и обиды на правительство, врачей, фармацевтов и на жизнь в целом. А ведь главное для пожилого человека – избежать серьезных болезней и сохранить здоровье. В этой связи и хочу поделиться своим позитивным опытом, приобрести который мне помогла Библия.

Как и большинство людей, многие годы я жила, плывя по течению. Получала удары от судьбы и не задумывалась, почему так случилось и где начало этому... Возвращаясь мыслями в свое сиротливое детство, вспоминаю, как я, потерявшая на войне отца, завидовала тем немногим сверстникам-счастливицам, у которых папы остались живыми. Было горько без отцовской заботы и обидно от того, что заступиться за меня некому. Молча глотала слезы и утешалась тем, что в своем горе я не одинока. Но была у меня и особенная обида, во сто

обиды и непрощение, особенно на маму, ведь это она подвергла меня горькой участи круглой сироты.

Дальше – больше. К обиде из детства, прочно поселившейся в душе, позже прибавилась еще одна нестерпимая и незаслуженная боль... Выросши практически без семьи, естественно, я очень хотела ее иметь. Поэтому, закончив школу, вышла замуж. Поначалу у нас все было хорошо. Работали, обустроили квартиру, потом дом. Родились дети: двое сыновей – погодки, через 6 лет – третий. Я с головой окунулась в хозяйство: корова, свиньи, гуси, куры, овцы. А муж – наоборот, постепенно отстранялся от домашних забот, даже от воспитания детей. Первое время я оправдывала его тем, что у него ответственная должность, он устаёт. Но он все чаще задерживался, приходил домой выпившим и становился все более безразличным к семье, а потом вообще перестал нас замечать. Вскоре ко мне дошли слухи об его истинном занятии: пьянчи, женщины, развлечения. Конечно, обида съедала меня. Прятала ее, загоняя вглубь души. Не хотелось скандалить, выяснять отношения, что-то доказывать. Но однажды терпению пришел конец, и я взорвалась. Высказала все, что накипело. В ответ муж, как уже не раз было, пустил в ход кулаки. Это предопределило дальнейшее развитие событий. Я окончательно поняла, что у меня единственный выход – развод. Бросив в гнев: «Пусть этим хозяйством займется твоя любовница, посмотрим, как она будет тебя любить», –

одной. Занимаясь целыми днями строительством, мало-помалу выходила из глубокого душевного кризиса. Поддержкой мне был младший сын, которому в то время было 10 лет. Он, как мог, помогал мне, и я выстояла, справилась. Жизнь вроде более-менее нормализовалась.

Но обида не покидала ни на минуту. Напротив – нарастала снежным комом. Ведь список моих обидчиков неожиданно пополнился: старшие сыновья приняли сторону отца с его любовницей (муж приложил к этому все усилия). Было невыносимо больно. Как же так? Почему? За что мне такое? Ответов на эти вопросы не находила. Правда, на детей сильно не обижалась. Успокаивала себя тем, что позже они разберутся и все поймут (со временем так и произошло). Эта надежда хоть и помогала немного справляться с собой, горький корень несправедливого отношения разрастался. Доводов расцудка хватало ненадолго...

Настоящее успокоение и ответы на терзавшие меня вопросы я получила годы спустя. Произошло это, когда начала читать Библию. Ее мне подарили миссионеры на евангелизационном собрании. Всех желающих тогда приглашали подойти к проповеднику, чтобы за них помолиться. Я вышла, но не так за молитвой, как за Новым Заветом, который давали людям. Помню, очень удивилась, что те верующие обращались к Богу не заученными словами, а своими, простыми и доступными. В то время я знала молитвы к «Ангелу-хранителю» и «Отче наш» и считала, что этого вполне

ВИ СПАСЕННІ?

Якщо ви помрете сьогодні увечері, чи попадете ви на небеса?

Несколько лет назад в один из летних дней шел я по нашему селу, в котором живу и служу пастором церкви. Солнце стояло в зените, поэтому было очень жарко. Дорога поднималась по крутому склону. Чтобы сократить путь, я свернул в заброшенный сельский парк. Под густыми кронами деревьев сразу почувствовалась прохлада. По извилистой тропинке далеко впереди меня шла старушка с двумя сумками. Время от времени она останавливалась, ставила свою ношу на землю и озиравлась вокруг, пытаясь найти какое-нибудь местечко, чтобы присесть. Но места для отдыха не было.

Именно тогда в моем сердце родилось огромное желание обустроить наш парк лавочками. Я поделился этой идеей в церкви. Люди с воодушевлением её поддержали. Купить готовые скамейки мы не могли: для нас это было слишком дорого. Поэтому решили всё делать своими руками. У моего тестя нашлись трубы для металлических конструкций и деревянные рейки. Их как раз хватило на три лавочки. За церковные деньги мы купили цемент и краску. И через некоторое время сияющие новизной самодельные красавицы были готовы.

В ближайший выходной мы вышли в парк и выбрали для них подходящие места. Все работы, в том числе и установку, делали на совесть, как для Господа. Так, чтобы лавочки прослужили долго. Эффект от наших действий мы почувствовали сразу. К нам подошел парень из компании, которая отдыхала неподалёку, и спросил, кто мы и зачем это делаем. Когда узнал, что мы установили лавочки по собственной инициативе, очень удивлялся. Он даже попросил разрешения присесть, предварительно осведомившись, бесплатно ли это. Конечно, мы разговорились, поделились с парнем Благой Вестью. Надеюсь, нашими словами, а главное – делами мы посеяли в его сердце зерно, которое принесет в будущем добрый плод.

В дальнейшем проявились ещё более впечатляющие последствия нашего незамысловатого предприятия. На один из евангелизационных концертов, где исполняем христианские песни и рассказываем о Спасителе Иисусе Христе,

«ЛАВОЧКИ»

Практичне християнство

те, мы пригласили главу сельсовета. Надежда Захаровна публично поблагодарила нашу общину за активное участие в жизни села и рассказала, что ей звонили многие люди и спрашивали, кто сделал такое хорошее дело. То же самое мы слышали от наших односельчан и в частных разговорах. А когда одну из лавочек сломали, многие возмущались вопиющей неблагодарностью и небрежным отношением к чужому труду. Такая положительная реакция жителей села для нас была очень большим ободрением и поддержкой. Ведь до этого нашу церковь называли не иначе, как сектой, и откровенно избегали. А эти лавочки изменили отношение односельчан к нам.

Как я уже сказал, сельским парком никто не занимался. Раньше там были аттракционы, люди проводили свой досуг, отмечали праздники и знаменательные даты. Но с тех пор, как колхоз развалился, эта территория пришла в запустение. Такое плачевное состояние дел не давало мне покоя. В церкви мы часто обсуждали этот вопрос и мечтали о том, чтобы парк вновь ожил и использовался по своему прямому назначению. В конце концов, прошлой осенью мы решили действовать. При

участии переселенцев из Донбасса, которые посещают нашу церковь, мы взяли расчищать парк. В процессе работы к нам присоединились работники сельского клуба. Они искренне благодарили нас за то, что мы не безразличны к нуждам села и своими действиями побуждаем остальных подхватить добрый начин. Акция имела и другой, неожиданный, эффект. Я имею в виду участие в этом деле переселенцев. Отношение местных жителей к ним заметно улучшилось. Да и сами приезжие почувствовали себя нужными и востребованными. А на прошлой неделе наша церковь почистила дорожки в центре села. Когда мы, закончив работу, ушли,

школьники и учителя взялись наводить порядок вокруг памятника погибшим воинам... Приятно осознавать себя каталитизатором правильных процессов. В дальнейшем мы и в центре села хотим поставить несколько лавочек.

Библия призывает молиться за благополучие места, в котором живём. Но молитва предполагает и действие. (Ведь также написано просить с верой, а вера, как известно, без дел мертва.) Поэтому с Божьей помощью мы заботимся о нашей местности, служим од-

носельчанам, проявляя к ним любовь. Как и заповедал Христос.

Господь дал нам еще одно библейское предписание. Он повелевает, чтобы мы не забывали проявлять радушие к странникам и пришельцам. Особенно к тем, кто оказался в трудном положении. Наша церковь «Победа веры» в селе Скородистик старается исполнить и эту заповедь.

Когда на востоке Украины активизировались военные действия, в нашу местность начали прибывать переселенцы. (Начиная с мая 2014 года приехало 79 человек.) Поначалу людей разместили в общежитии Иркиевского ПТУ. Впоследствии часть приезжих поселилась в одном из отделений больницы, а остальные – по съёмным квартирам в селах Иркиев и Скородистик. Благодаря жителям села и волонтерам из разных церквей Украины переселенцев удалось обеспечить продуктами питания, одеждой, посудой и средствами личной гигиены.

Прихожане нашей церкви искренне стараются, чтобы пришлые не чувствовали себя бесприютными скитальцами. И наш труд не напрасен. Тридцать переселенцев пришли к нам на собрание и уверовали в Господа. Двадцать из них готовятся к водному крещению. Большинство приезжих принимает активное участие в жизни церкви и села. Некоторые помогают местным жителям по хозяйству. Отраднее видеть, что настроение этих людей меняется просто на глазах. Если в первые дни по приезду они были угрюмые и запуганные, то теперь – умиротворённые, охотно, с радостью проповедуют Евангелие в окрестных посёлках.

Мы думали, что миссия (миссионерство) – это когда надо ехать куда-то далеко и надолго. Но увидели, что можно и по-другому. Люди, которым нужно было услышать весть о спасении, приехали к нам. Бог благословил нас новыми друзьями. Многие остались в наших краях. Некоторые вернулись на родину. И в том, и в другом случае Господь дал нам благодать посеять и расширить Его Царство в сердцах этих людей. Ему за всё слава!

Владимир СЕМИОНКИН,
с.Скородистик, Черкасская обл.

КРИК ДУШІ

Нам пишуть

Якось до рук потрапила газета «Порадниця». Проглядаючи її, зупинився на статті, в якій літня жінка у відоці розповідала про своє, в минулому наповнене плотськими втіхами життя. Яких тільки гріхів вона не пригадала! І якто раніше вони здавались їй солодкими та привабливими, то тепер (у сімдесят п'ять років) жінка перебувала в стані невимовного жаху, тому що була впевнена, що її очікує страшна розплата. Застерігаючи молодих від повторення її помилок, вона жорстко картала себе, засуджувала і виносила собі безпощадні вирок. «Я розумію, що моїм гріхам немає прощення, бо нема такої сили, якою б можна було їх простити», – таким розпачем закінчувалась її сповідь.

Мені, як людині віруючій, було нестерпно боляче читати таке. Хотілося кричати: «Ви помиляєтесь! Це брехня сатани, з якою ви погодились і яку можуть прийняти ще багато засуджених і причречених гріхами людей, що прочитають вашу розповідь, Є Той, Хто прощає всі провини, прощає, очищає і спасає. Його ймення – Ісус Христос!»

Для мене, як і для мільйонів тих, хто любить Господа, – це священна, непорушна і така велична істина, що мені бракує слів. Багато хто виступає проти неї. Хтось на людях погоджується, а про себе сміється. Деякі, лукавлячи, кажуть

краще не торкатися цієї теми. Але віримо ми чи ні – Спаситель від того не змінюється. Це впливає лише на наш статус.

У Своєму Слові Господь пропонує нам самим вибрати життя чи смерть. Благословення або прокляття. І так радісно усвідомлювати, що вибрав життя. Але водночас дуже боляче від того, що мільйони людей, знайомих і незнайомих, близьких і далеких, чужих і рідних, несвідомо вибирають смерть та прокляття.

Кожному з нас Божий Син дає можливість прийти до Нього. Прийти зі своїми гріхами, хворобами, страхами, потребами і трагедіями. Все це Він хоче забрати від нас і наповнити наші серця праведністю, любов'ю та умиротворенням. Господь кличе: «Прийдіть до Мене, усі стурдовані та обтяжені, і Я вас заспокою!» Але ми часто буваємо глухими, гоноровими, самодостатніми і не відгукуємось на запрошення Господа. Тоді Він Сам іде до нас і чекає: «Ось Я стою під дверима та стукаю: коли хто почує Мій голос і двері відчинить, Я до нього ввійду і буду вечеряти з ним, а він зо Мною» (Об'явлення 3:20).

Якось один мій брат з церкви (він якраз борюся з великими труднощами і реально відчував Божу допомогу) сказав: «Господь живий!» «Ну, так, звісно», – майже за звичкою відповів я. Але потім, коли проблеми прийшли у моє життя, я почав глибше замислюватись над цим твердженням. Просив Святого Духа, щоб Він подарував мені відкриття глибинного змісту того, що Господь дійсно є живий. І, знаєте, це сталося. Так, з Біблії ми знаємо багато славних і величних рис особистості Господа Ісуса Христа: Всевишній, святий, праведний, благий, вічний, вірний... Але

найбільше моє серце вразило розуміння того, що Він є живий, реальний. Він тут, з нами, з тобою і зі мною, в кожному люблячому серці, в кожному диханні, в кожному кроці. Він у кожній секунді нашого життя. І нам не потрібно проходити сотні кілометрів у прощах, не потрібно шукати святих місць. Не потрібно виснажувати себе в постах та самобичуванні. Можна просто відчинити двері свого серця, впустити Христа і берегти Його присутність як найбільшу святиню, цінність, скарб.

Бо немає нічого кращого за відчуття, що твій Спаситель живий, що Він з тобою, що Він простив усі твої гріхи, невдачі, спроби побудувати життя самотужки, без Бога, і головне – що Він любить тебе і чекає взаємності. Мені це приносить невимовну втіху. Тому душа наповнена палким бажанням, щоб кожен з мільярдів людей на землі мав почуття любові до Господа. Любові до Того, Хто має і силу, і владу прощати будь-які гріхи, – нашого Викупителя та Спасителя Ісуса Христа.

І не гаймо часу, а просто прийдімо до Нього. Поки Він ще кличе і дає благодать стати Божими дітьми, отримати спасіння і вічне життя з Ним у царстві Його Небесного Отця.

Едуард ХАРАБАРА, с.Кулешівка, Чернівецька обл.

